

Zuzana Rudinská, 18 rokov, Skalité

Les

Temnota zahalila svet do svojho rúcha. Chlad premkynal každého, kto po zotmení zostal mimo bezpečia vlastného domu. Vietor zavíjal v zákutiach mesta, dostával sa pod deravé strechy opustených domov, kde skučal hlasnejšie.

Vzdialené svetlá najbližšieho veľkomesta pripomínali rozžiarené oči beštie, ktorá sa každú chvíľu pokúsi roztrhať svoju malú a bezvýznamnú obeť na kúsky.

Z oblohy sa pomaly púšťal dážď, jeho kvapky bubnovali po škridlových strechách, ozývali sa ako kroky prenasledovateľa, ktorý sa chystá usmrtiť úbohú korisť, ktorá už nemá, kam utiecť.

New Cresthill sa rozprestieral v malej dolinke obklopenej lesmi. Z vrcholca najbližšieho kopca však mohol pozorovať vzdialený Cresthill, ktorý mu pripadal rovnako nehostinný ako lesy za jeho chrbtom.

Už dávno by nemal byť vonku. Po zotmení zvykli vychádzať len blázni. Občas mal pocit, že sa jeho mesto zaseklo v dávnych dobách. V každom vlčom zavíťi počuli desivú beštiu. Zavýtie vetra pre nich predstavovalo diablových prisluhovačov.

Poopravil si premočenú košeľu. Lepila sa mu na skrehnuté telo ako druhá koža, tvorila len tenkú vrstvu medzi jeho bledou pokožkou a ľadovým vzduchom.

Nemienil sa však vrátiť domov. Keď mohol pokojne hľadiť na spiace mesto pod sebou, cítil nezvyčajný pokoj. Neveril ani na jednu zo starých rozprávok, neveril, že to, čo číha vonku, je skutočne diabol. Načo by sa obťažoval, keď ľudia zvládnu všetko aj sami?

V diaľke zavyl vlk. Jeho vytie sa ozývalo ako ozvena diabolského smiechu, akoby sa mu príroda vysmievala za jeho bláznovstvo.

Les – temné to a nebezpečné miesto, ty, kdos' vykročil,

Ty, kdos' bezpečie opustil, zostaň stáť na jeho hraniciach.

Po chrbte mu prebehol mráz. Zdalo sa, akoby mu vietor šepkal slová dávnej legendy. Nikdy ju však nepočul celú, nikdy nepoznal koniec.

Nedokázal pochopiť, ako sa niečo také mohlo ujať, príbeh sa nerýmoval, hoci by asi mal. Varoval pred vstupom do lesov, no ako dobre vedel, divé zvieratá nezastanú len tam.

Zadul silnejší vietor, ťahal ho k tmavým stromom, ktoré sa natáhovali ako dlane mŕtvych, aby dosiahli až k nebu. Tmavé oblaky akoby hatili ich cestu do večného šťastia a púťali ich k zemi, kde mali zostať už naveky.

Nadýchol sa. Mráz mu preliezal telom, akoby bol parazit, ktorý sa chcel už naveky zabývať v jeho úbohom smrteľnom tele. Pociťoval až dôverne známe, desivé nutkanie vykročiť smerom vetra, nahliadnuť za oponu tmy. Tam, kde sa mali skrývať všetky hrôzy sveta.

Tieto prežitky starého sveta preňho nič neznamenali. Neveril, že sa tam skrýva aj niečo iné ako niekoľko divých zvierat a záľudných konárov, ktoré by sa mu v tme pokúšali podkopnúť nohy.

Nadýchol sa. Tma pred ním sa zdala nekonečná, za sebou mohol zanechať zvyšky svetla, ktoré ešte nevyhasli.

Nedokázal sa však presvedčiť, aby tam išiel. Nebál sa, nemal čoho. Napriek tomu sa mu však na mokrej vysokej tráve a zvláštne skrútených konároch okolitých stromov niečo nepozdávalo. Možno to bolo odrazmi svetiel New Cresthillu na vlhkých kmeňoch, ktoré sa zdali ako zvráskavená pokožka mŕtvych. Možno sa mu len nepáčila vôňa dažďa zmiešaná s pachom lesnej zeminy.

A možno mu v sluchách stále zneli úvodné slová rozprávky.

Temné tajomstvá, výkriky dávno doznené, ozvena dávnych čias,

Keď posledný lúč svetla stratí sa za obzorom,

Tam nie je miesto pre teba, ty, kdos' stále živý.

Ďalej ju však nepoznal. Nevedel, čo by malo čakať v temných hĺbinách lesa. Netušil, čo čaká len kúsok od neho.

Znova sa ozvalo zavytie. Bližšie, hlasnejšie. Strhol sa, prepadol cez okraj a rútil sa späť smerom k New Cresthillu. Späť domov, bez toho, aby mal šancu preskúmať zakázané územia. Bez toho, aby mohol zistiť, ako končí dávny príbeh.

Udieral sa o kamene, trhali mu premočené šaty aj chladnú kožu pod nimi. Krv farbila látku aj okolie, čoskoro ju však zmyli drobné kvapky dažďa.

Dopadol na chrbát, v hlave mu búšilo. Postupne sa vytrácalo jeho vedomie, než ho však stratil úplne, nad sebou zahliadol postavu. Jej dlhý tmavý plášť s kapucňou akoby nedotknutý vodou, vysoké čižmy a oči, ktoré akoby vyžarovali vlastné svetlo.

Následne nastala tma.

Z tmy sa postupne vynárali obrisy. Obklopovalo ho svetlo, ktoré v ostrom kontraste s temnotou, pôsobilo ako zbraň. Z pamäte sa mu vynáral obraz žiarivých očí, ktoré naňho hľadia, predtým, že stratil vedomie.

Cítil bolesť na celom tele, len vďaka tomu vedel, že stále žije. Cítil každú malú ranku, každý škrabanec, každú formujúcu sa modrinu.

Postupne sa svetlé obrisy zmenili na svet, ktorý spoznával. Ležal na hraniciach mesta, priamo pod tabuľou: *Vitajte v New Cresthille!*

Netušil, ako sa tam dostal, vedel len, že už nie je tam, kde sa ocitol po páde z kopca.

Pokúsil sa vstať, no bolesť a točenie hlavy ho poslali opäť k zemi. Dážď mu neustále padal na telo a vymýval krvavé rany. Akosi podvedome tušil, že mal šťastie. Aspoň tentokrát, nebol by prvý, kto by sa pri páde z toho kopca zmrzačil či zabil.

Napokon sa prinútil vstať. Podopieral sa o ceduľu a nútil sa zostať na nohách. Mal by sa konečne vrátiť domov. Aj keď ho lákalo prehľadávať lesy, nemohol tam ísť takto.

Pochyboval, že by došiel ďalej ako na úpätie jedného z kopcov.

Kráčal pomaly, doslova sa vliekol. Hlavná ulica celá popraskaná a prederavená sa tiahla priamo stredom mesta, neznamenalo to však, že je bezpečná. Na každom kroku mu hrozilo také či onaké nebezpečenstvo.

Akosi už počítal s príchodom pouličných zlodejov, tí sa mu však dnes akosi vyhýbali. Akoby ich snád' dážd' zahnal preč, do niektorej z ich skrýš, do suchého a teplého bezpečia vlastných domov.

Inštinktívne si pridržiaval zápästie. Netušil, čo s ním má, necítil žiadnu špeciálnu či silnejšiu bolesť, akosi sa však snažil chrániť aspoň ten malý kúsok pokožky, ktorá vyviazla zdanlivo bez zranení.

Konečne sa dostal domov.

Zamieril priamo do kúpeľne. Potreboval zo seba zmyť blato a krv, potreboval sa konečne vysušiť. Nemal vychádzať von v daždi, vedel to, nemal.

Napriek tomu však chcel byť vonku, napriek tomu ho dnes večer niečo ťahalo na ten kopec, kde vietor šepká varovania. A napriek tomu dnes večer nezostal vo vlastnom dome, napriek tomu nezostal v bezpečí pred mužom so žiariacimi očami.

Prudko sa nadýchol. Nemal žiadne vysvetlenie pre jeho žiarivé oči, ktoré sa podobali na dva lampáše. Bol on to, čo číha v lesoch? Prečo ho však nezabil? Prečo by ho presunul späť k mestu?

Pozdvihol zrak k zrkadlu. Jeho lesklý povrch odrážal žiaru. Žiaru, ktorá vychádzala z jeho očí. Tie už namiesto obvyklej jasne modrej farby vyzerali len ako dva lampáše.

Z hrdla sa mu vydral výkrik, uskočil a prepadol sa do bielej vane na zlatých nožičkách. Dotkol sa svojej tváre, dych mal zrýchlený, v ušiach mu stále znel vlastný krik.

Opäť pozdvihol pohľad k zrkadlu, pripravený na čokoľvek. Akokoľvek sa jeho tvár mohla zmeniť, očakával to.

Nevidel však nič zvláštne. Jeho oči nežiarili ako predtým, hľadeli na neho späť rovnako zmätené ako sa sám cítil. Čo sa s ním dialo? Prečo ho stále prenasledovali žiariace oči?

Dych sa odmietal upokojiť, myšlienky sa mu hnali hlavou ako splašené, ani jedna nezastala príliš dlho, aby ju mohol rozobrať. Čo mal robiť? Ako sa mal dostať spod desivej kliatby?

Neveril, že existuje niečo zlé, niečo neprirodzené, napriek tomu nedokázal toto pomenovať inak ako prekliatie.

Len v rýchlosti si opláchol tvár. Nedokázal sa už však znova pozrieť, nech by sa malo s jeho tvárou v zrkadle diať čokoľvek.

V tú noc nedokázal zaspať. Každý záblesk svetla, malé buchnutie niekde vonku, všetko mu pripadalo, že sa po neho vracia tajomná postava. Že sa po neho vráti, aby ho stiahla do pekla. Napriek tomu sa však nikto a nič neukázalo. Napriek tomu to bola noc ako každá iná. Okolo prechádzali len občasné autá, do okien udierali len kvapky dažďa, v diaľke hrmela iba obyčajná búrka.

A možno práve toto obyčajné *nič* ho desilo väčšmi ako *niečo*, čo mohlo čakať vonku. *Nič* mu pripadalo ako predzvesť *niečoho* horšieho. A čím dlhšie bude čakať, čím dlhšie sa nebude diať *nič*, tým horšie *niečo* sa stane na konci.

V hlave sa mu stále opakoval začiatok tej hlúpej povesti.

Les – temné to a nebezpečné miesto, ty, kdos ‘ vykročil,

Ty, kdos ‘ bezpečie opustil, zostaň stáť na jeho hraniciach.

Temné tajomstvá, výkriky dávno doznené, ozvena dávnych čias,

Ked’ posledný lúč svetla stratí sa za obzorom,

Tam nie je miesto pre teba, ty, kdos ‘ stále živý.

Presne tak ako mu prišiel na um na kopci, aj teraz sa vynoril z hĺbky jeho pamäte ako šialená mantra, ktorá predurčovala jeho koniec.

Ani v tomto hlbokom stave strachu nedokázal pripustiť, že by za to všetko mohol les. Les nie je živý, je to len miesto, nemôže spôsobiť nič zlé. Les nie je prekliaty, on je prekliaty, podobne ako muž so žiariacimi očami.

Neživá vec ako les nemôže niesť prekliatie, však?

Ráno sa jeho tváre dotkli prvé lúče svetla. V jasnom dennom svetle sa zdalo, že všetok strach sa vyparil. Strach z tmy je len strachom z toho, čo nemôžeme v nepreniknuteľnej temnote vidieť. Nebál sa len tmy, bál sa, že sa po neho vráti ten muž, že ho neuvidí prichádzať. Strach z neznáma ho už nemohol pohlcovať za denného svetla.

Zrazu sa v ňom dvihla nečakaná vlna odhodlania – nie len tak nejakého, odhodlania preskúmať to miesto. Dokázať raz a navždy, že sa nie je čoho báť.

Že les nie je nebezpečný. Minimálne nie neprirodzene nebezpečný.

Na pravé poludnie sa vybral na kopec. Nikto sa ho nepokúšal zastaviť, akoby sa mu všetci snažili vyhnúť. Akoby tam snád’ ani nebol.

Blázni. Nemali by sa báť toho, čo nie je skutočné. Ani on sa nemal báť. Teraz si jasne uvedomoval, že mu nikdy nehrozilo skutočné nebezpečenstvo.

Vietor postupne silnel. Vial od lesa, akoby sa ho snažil zastaviť, varovať pred vstupom na to miesto. Akoby sa príroda spriahla proti jeho výprave konečne dokázať pravdu. Akoby snád’ chcela, aby ľudia nechali tento malý pás nepoškodený.

Nedokázal však už žiť obklopený nekonečným neopodstatneným strachom.

Zastal na hranici lesa. Vôňa ihličia sa mu dostávala do nozdier, dráždila ho. Čo mohlo byť na tomto mieste také strašné?

Prekročil hranicu.

Vzduch akoby oťažel. Lepil sa mu na pľúca a mierne ho dusil. Nie však dosť na to, aby padol k zemi ako podťatý.

Každý tieň naberal nepektný obrys, zdalo sa, akoby sa hýbali.

Vykročil viac dopredu. Kráčal pomaly, pomedzi husté vetvy sa nedokázal preplietat' svižne. Aspoň sa však nemusel báť, že netrafi späť, keď za sebou zanechával toľko zlámaných a zdupaných krov.

Mieril stále hlbšie. Niekde tam musel byť koniec, niekde tam musel prejsť les do mesta. Možno natrafi na cestu a dostane sa na opačný koniec.

Netušil, že žiaden koniec nie je.

Jediný koniec, ktorý môže nájsť, je koniec vlákna vlastného života.

Les sa postupne vnáral do tmy. Niekde v diaľke vyli vlci. Okolo neho však bolo ticho, akoby ustal všetok život, len ten jeho sa ďalej tiahol po mŕtvej planine.

Svetlo, ktoré odrážal mesiac, nedokázalo dať veciam ich skutočný tvar. Zdalo sa, akoby sa vetvičky stromov menili na ruky, na hnáty, ktoré sa za ním naťahovali. Trhali mu šaty, plieskali ho do tváre.

A potom to zazrel.

Nedokázal odtrhnúť oči.

Medzi stromami sa objavili dve svetielka. Celkom maličké, len o málo väčšie ako svätojánske mušky. Na malý moment tam len žiarili a zdalo sa, akoby ho pozorovali.

Potom sa začali hýbať.

A čím bližšie boli, tým viac v nich spoznával žiariace oči. Tie isté oči, ktoré ho včera nenechali spať. Presne tie isté oči, ktoré ho mali desiť aj dlho potom.

Cúvol. Predieral sa cez hustý porast, snažil sa dostať čo najďalej. Nezдалo sa však, že má príznak nejaký problém ho nasledovať. Zdalo sa, že mu v ceste vôbec nestáli tie isté prekážky.

Po tvári mu pomaličky stekali slzy. Tušil že nemá šancu ujsť. Nekonečný les sa za ním zatváral a už nikdy ho nemal vypustiť von.

Znova sa mi vybavila tá hlúpa rozprávka, ktorej koniec nikdy nepoznal.

Les – temné to a nebezpečné miesto, ty, kdos' vykročil,

Ty, kdos' bezpečie opustil, zostaň stát' na jeho hraniciach.

Temné tajomstvá, výkriky dávno doznené, ozvena dávnych čias,

Keď posledný lúč svetla stratí sa za obzorom,

Tam nie je miesto pre teba, ty, kdos' stále živý.

Nikdy mu nikto nepovedal koniec. Nikto nevedel koniec. Ten, kto by ho vedel, ho už nemohol nikdy povedať. Vedel, že čoskoro sa sám dozvie, prečo tam nikdy nemal chodiť.

A žiariace oči budú najmenším z jeho problémov.

Nedokázal odtrhnúť pohľad. Možno by dokázal ujsť ďalej, no nedokázal sa prestať pozerat' na postavu, ktorá sa neustále približovala. Na to, čo ho malo pripraviť o život. Na ducha. Na príznak. Na démona. Netušil, čo to je, no vedel, že to nemôže byť človek.

Netušil však, že ani on sám už nie je človekom.

Zdalo sa mu, akoby mu stromy kládli svoje korene pod nohy. Akoby sa ho snažili zoslať k zemi. Čiastočne očakával, že sa to stane, nebol však pripravený na moment, kedy k tomu dôjde.

Zostal ležať na zemi. Z polovice omráčený, stále hľadiac na približujúce sa zjavenie.

„Kto si?“ nespoznával vlastný hlas, zdal sa rovnako dotrhaný ako jeho oblečenie, zničený a roztrasený.

Prízrak zastal. Naklonil hlavu a hľadel priamo na neho, nepovedal nič. Dokázal by vôbec niečo povedať? Mohol by? Rozumel jeho otázke?

Potriasol hlavou. Nezáležalo na tom. Prízraky ako tento sa len sotva zľutujú nad úbohým smrteľníkom.

Nepokúšal sa ani vsať. Nohy mu oťaželi, nedokázal s nimi ani pohnúť. A tak len hľadel a pozoroval bytosť pred sebou, čakajúc na jej nasledujúci krok.

Prízrak sa pohol. Kráčal ľahko, stromy mu nerobili prekážky, prepúšťali ho cez seba. Celý les sa prispôboval len jednej bytosti, podriaďoval sa jej vrtochom.

A on sám bol len drobná prekážka. Malý zvyšok vlastnej vôle čohokoľvek živého, ktorý sa musel stratiť, aby už nič nemohlo narušiť pokojný temný svet.

Prízrak zastal priamo pred ním. Díval sa na neho tými svietiacimi očami, ktoré videl už včera. Presne tými, ktoré sa mu zjavili v zrkadle. Zrazu to všetko zapadalo do seba a on vedel, že každý jeho krok viedol presne k tomuto miestu. Viedol ho práve sem – do stredu lesa za úplnej tmy. Odkedy ich zahliadol, nemal inú možnosť, len ich nasledovať sem.

„Kto si?“ zopakoval znova. Jeho hlas znel pokojnejšie.

Zafúkal vietor. Nadúval voľné šaty prízraku, dvíhal jeho plášť. Necítil ho na svojom tele. Hoci sa všetko hýbalo, jeho tela sa vietor nedotýkal.

Nakoniec sfúkol vietor kapucňu z hlavy prízraku.

Z pľúc sa mu vydral výkrik, pretože už vedel, že to nie je prízrak. Už vedel, že to nie je ani len duch. Je to niečo oveľa prirodzenejšie a predsa tak nadprirodzené.

Dve žiarivé gule na neho hľadeli z prázdnych očných jamiek snehobielej lebky. Zdalo sa, že sa usmieva, aj napriek tomu, že nemala na sebe ani kúsok svalu. Hľadela na neho pokojne, bez zákernosti, bez vypočítavosti.

Bola len tým, čím bola. Ničím iným. Nebolo v nej nič iné, iba to, že bola a nedalo sa jej vyhnúť.

Hľadel do tváre Smrti.

Do tváre dámy starej ako svet, do tváre niečoho, čo existovalo ešte pre ním a bude existovať ešte dlho po ňom.

Už vedel, prečo nemalo zmysel utekať.

Pretože Smrť si príde po každého. Pretože Smrť sa nedá oklamať. A nikto nemôže žiť naveky. Ani on nie.

Už vedel, čo čaká v lese. Vedel, že si tam svoj prýbytok spravila Smrť. A tí, čo vstúpia dnu, sa s ňou naveky vyberú na druhý breh.